

værende Tilfælde, selv fra de Herrers eget Standpunkt, ikke have nogen virkelig Nød. Dette er Sagens sande Stilling, mine Herrer. Lad mig endnu tilføje et Ord. Skjøndt jeg kun ugjerne stiller mig paa de Herrers Standpunkt, skal jeg dog af Hensyn til Sagens Betydning gjøre det et Dieblit. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) mener, at det skulde have en vis Betydning for Demokratiet — som han siger — at Finantsloven opsluger denne lille, midlertidige Lønningsforhøielseslov, og der er et andet æret Medlem fra Aarhus Amt (Winther), som mener, at det skulde have en sær Betydning for Folkethinget, om Finantsloven kom til at opsluge mange andre Love, saasom Lønningslovene i det Hele taget osv. Jeg er nu aldeles overbevist om, at dette er en grundig Vilbavelse. Vi have jo i dette Aar haft adskilligt med Experimenter at bestille; lad os derfor nu et Dieblit gjøre et Løseexperiment. Jeg vil da spørge, mine Herrer, hvad vilde det føre til, hvis dette det ærede Medlems Onske gik i Opfyldelse. Det vilde med en uideblivelig Konsekvens føre til, at Landstthinget vilde behandle Finantsloven i enhver Henseende saaledes som andre Love. Hvorledes tro de Herrer, at det er muligt, at denne Finantslov, som har ligget her i saa lang Tid, har kunnet behandles i Landstthinget omtrent — jeg har rigtignok ikke talt Dagene — i lige saa mange Dage, som der er hengaaet Maaneder, siden den blev indbragt her i Thinget. (Modsigelse). Ja, det kommer jo ikke an paa en Dag mere eller mindre, de Herrer kunne gjerne slaa lidt af, men dersom alt det Arbejde, vi anvende paa Behandlingen af Lønningslovene og andre saadanne særlige Love, som have umiddelbare finantsielle Virkninger, spies til det Arbejde, som nu medgaar til Finantsloven, idet disse Loves Indhold sættes ind paa Finantsloven, er det da ikke aldeles indlysende, at den første Følge deraf vil blive, at Finantsloven, naar den kommer til Landstthinget, bliver sendt i Udvalg. Hvad det betyder, at Sager sendes til Udvalg, tror jeg, man længe har haft en Forestilling om; men især i denne Samling tror jeg, man har faaet en meget levende Forestilling om, hvad det vil sige at faae Sager sendt i Udvalg, selv om det var Sager, som ere af den Bestaafenhed, at de kunde have været fremmede i meget kort Tid, endfjeld da, naar det er Finantsloven i Forbindelse med Lønningslove, Lønningsforhøielseslove o. s. v. Naar man først saaledes begynder at samle sammen til Bunte paa Finantsloven, medens man tidligere har ønsket at udsondre derfra, hvad der kunde udsondres, saa blev der vel endnu mange Ting, som man yderligere kunde have Lust til at slaa sammen i Finantsloven. Enhver vil da vel kunne sige sig selv, at det Første, som Landstthinget vilde gjøre, naar en saadan Finantslov kom ind til det, var at underkaste Finantsloven en gjenneemgaaende Behandling. Hvis man gik ind paa

de Herrers Løsegang, hvis man nu altfaa som Løseexperiment vilde gaa den Vej, som de Herrere mene er saa fortrinlig, saa vilde den Løsefremme Følge deraf blive den, at Landstthinget maatte have Sagen mindst et Aar Maaneder og derpaa vendte den saa tilbage til Folkethinget. Nu veed jeg jo nok, at i visse Tilfælde kunne Sager gaa hurtig, men det er, naar Alle ere enige om Resultatet deraf; naar der derimod er stor Meningsforskjel, og hvorfor skulde der ikke blive stor Meningsforskjel — gaar det langsomt, saa gaar Sagen frem og tilbage, den gaar saa i Jælleudvalg, og hvem veed, om Sagen saa ikke falder i Vandet efter at være behandlet i Henshold til Jælleudvalgets Indstillinger. Man kan jo saa træste sig med, at saa kan Finantsloven indbringes paany. — Lovforslag have jo før haat saadanne Omstiftelser. Se, det er det Perspektiv, der aabner sig, naar man først vil forlade den hidtil fulgte Søndring imellem Finantsloven og, hvad der passende kan henføres til Behandling af særskilte Love, som med velberaad du er indført for dog noget at indskrænke den altfor lange Tid, som medgaar til Finantsloven. Den tager allerede nu for lang Tid, og det er, jeg fryr ikke at sige det, efter min Mening væsentlig, fordi Finantsudvalget mange Gange gaar ud over det Over, som er paalagt det. Jeg kan paa ingen Maade godkjende den Begrændsning, som den ærede Ordfører for Finantsudvalget forleden Dag vilde opstille, at Finantsudvalget nemlig ikke skulde have nogen Opfordring eller Forpligtelse til at overveje Indbringingsforslag, som stilles med Hensyn til Finantslovens Indhold. Men, det er min Mening — jeg fryr, som sagt, ikke at udtale den — at Finantsudvalget altfor ofte vil træde i Stedet for Statsrevisionen eller paa en Maade vil ligesom hjælpe Regjeringen alt for meget; det vil give Regjeringen saa mange gode Raad, hvilke Regjeringen ikke har bedt om og ikke behøver. (En Stemme: Ja, men naar Raadene nu ere gode); naar de virkelig ere gode, da vil jeg sige lad gaa, naar det blot ikke tog saa lang Tid. Se, mine Herrer! naar man holdt sig til selve Finantslovens Indhold, kunde Finantsloven expederes meget hurtigere, men med den Udsigt derimod, som vil fremkomme, naar man slaar ind paa den Vej, som de Herrere nu synes at ville anbefale, frygter jeg for aarlange Rigsdagsamlinger. Dette altfaa, mine Herrere, med Hensyn til den anden Grund, som er bleven anført for Lovforslagets Standsning, og som forekommer mig at være lige saa ufyldestgjørende som den første. Da altfaa begge disse Grunde synes mig lige ufyldestgjørende, saa maa efter min Mening Dagsordenen forkastes, hvis den ikke støttes ved bedre Grunde. Men havde man haat dem, vare de vel anførte.

Ansvar: Det forekommer mig, at den ærede Stiller af Dagsordenen maa have befundet